

Forhandling med Hensyn til de nye Punkter, der er indsatte i Lovforslaget, nemlig det nye Sammenligningsaar og den nye Ligning, kunde jeg i og for sig indskrænke mig til det rent formelle at anbefale Lovforslaget til videre Fremme saa hurtigt som muligt. Men jeg vil gerne benytte Lejligheden til ved denne første Behandling at erindre om, at den historiske Udvikling ved Fremsættelsen af dette Lovforslag er den, at det her i Tinget krævedes fra Fler-tallets Side af den højtærede Minister, at han skulde fremsætte dette Lovforslag som Supplement til Skattelovskomplekset fra i Efteraaret, og at Finansministeren, dels her og dels, da det af Udvalget ogsaa blev krævet af ham, indgik herpaa, men at det ikke omvendt er Finansministeren, der har krævet Lovforslaget eller krævet Ret til at fremlægge det, og Tinget, der har lovet at fremme det. Det giver mig nemlig Berettigelse til ved denne første Behandling at gøre en enkelt Betragtning gældende, ikke fordi jeg mener, den skal have Betydning i denne Omgang for Merindtægtsskatten, der er og bliver et Supplement til Efteraarets Skattelovskompleks, men fordi i det mindste en af mine nære Partifæller foruden jeg selv offentlig naabent har udtalt, at Tiden snart maa være kommet til at undersøge, om det ikke var rigtigere at kombinere Merindkomstskatten paa en noget anden Maade med Tillægsskatten paa Formue og Indtægt.

Det kan jo ikke nægtes, at det oprindelige Motiv til Merindtægtsskatten — Konjunkturmotivets — udtyndes mere og mere, for hver Gang den paa ny forelægges, og det hjælper i saa Henseende ikke, at Sammenligningsaarene skydes frem, saa det sidste af dem er helt inde i Krigen. Men det regner jeg nu for mindre væsentligt. Mere væsentligt er det derimod, at den Fortrinsstilling, som de gamle, det vil sige før Krigen bestaaende, store Formuer og store Indtægter nu efterhaanden har erhvervet overfor de ny opstaaede og ny opstaaende, bliver mere og mere udpræget og mindre og mindre velbegrunnet, jo længere Tid der gaar. Det skulde jo ikke være saadan — og det har ikke fra nogen Side været ment saadan —, at Merindtægtsskatten bliver en Skat paa Ungdom og Vovemod, og jo længere Tid der gaar, desto større Sandsynlighed vil der ogsaa være for, at Indtægterne ganske regelmæssigt, det vil sige uden Hensyn til Konjunkturerne, vil stige for dem, som i 1911—14 var Begyndere. Allerede forrige Gang var det Medlem af mit Parti, til

hvem jeg før hentydede, og jeg villige til i Udvalget at optage Spørgsmaalet om at skærpe Kravene til de gamle store Formuer og Indtægter og kombinere dem paa en noget anden Maade med Merindtægtsskatten. Men den Gang savnede vi ethvert Materiale til, ja, jeg vil ikke tale om at stille Forslag, men overhovedet at kunne bedømme det. Et saadant Materiale foreligger imidlertid nu i de Tabeller, der som Bilag 1, 2 og 3 følger med det nu fremsatte Merindkomstskattelovforslag. De Herrer vil se, at alle de øverste 9 Rubrikker angaar Merindtægter paa under 20,000 Kr., og de vil samtidig se, at en betragtelig Del af de egentlige Rigmandsindtægter, de, der repræsenterer, hvis det er Formueindtægter, fra 1 til 1½ Mill. Kr. og op efter i Formue, overhovedet ikke rammes af Merindtægtsskatten, fordi Merindtægten ikke har udgjort 20,000 Kr., at den Merindkomst, der bliver Tale om at skatte af for disse rene Rigmandsindtægter, efter Beløbet er et rent Intet i Forhold til de 238 Millioner, hvoraf Merindtægtsskatten opkræves, og at netop efter Rubrikken for 20,000 Kr.s Merindtægt stiger selve Skattebeløbene, der har været ret smaa, med meget store Beløb. Alt dette betyder, at de store og gamle Formuer slipper paa Grund af, at de i Forvejen var store, udenom Merindtægtsskatten, idet nemlig Merindkomsterne betyder saa meget mindre for deres Indtægter end for andre. Hvor meget dette første Fortrin betyder i Penge for hver enkelt, kan ikke ses heraf, idet vi nemlig desangaaende kun ved, at efter § 8 skal den af de to Skatter, Merindkomstskatten og Tillægsskatten, som er mindst, bortfalde, men som jeg har sagt, er det heller ikke under Hensyn til den Udvalgsbehandling, som nu skal begynde, at jeg har fremhævet dette. Det er dernæst slet ikke for at beskytte nogen som helst stor Indtægt eller stor Formue, hvad enten det er Merindtægt eller fast Indtægt eller Formueindtægt. Det er lige tværtimod for, at den efter min og fleres Mening ikke længere begrundede Fortrinsstilling for de gamle, store Formuer og Indtægter kan blive taget i Betragtning, hvis det skulde være nødvendigt endnu en Gang for et nyt Finansaar at opkræve dels en Tillægsafgift paa de staaende Indtægter og Formuer, dels en Merindkomstskat. Det er alene af den Grund, jeg her ved første Behandling har villet paapege det foreliggende Forhold.